

ה' אס נשים חייבות בכתיבת סית אינו טבוע בפופקים
ואחד מן הגROLים כתוב שחייבות (מ"ג פ"ג ע"ב)
רכניבת סית אינו תלוי בתיקת שהיא מצויה בפ"ע
וראה ברורה לוה ראם המצווה הוי רק משום תיקת
למה אינו יוצא בסית שהניה לו אכנו ואי משום
שאינו מצווים על כל המצאות הרוי גם ישראלים אינן
מצווים על מצאות הכרנים ואי משום שפומלו לכהוב
סית כטו שיחכאר ואי סיד שחייבות בכתיבתן למתה
פסוליות בכתיבתן אך גם זה אין ראה שהרי במצוות
נשים חייבות ועכ"ז פסולות לכותבן אלא שנירוח
התורה היא עניין לנו.

ן האטום. חמה על הרמביים שטודיוו במנין המצוות טבואר שאין הנשים חייבות שכח אחר כל המצוות עשין שיש ס' מצות הנוהגות בזמה"ז ויז' מהם אין הנשים חייבות בהן וקחшиб בהוכן מצוה ייח' שאין חייבות ומזכה ייח' היא מצות כתובות ס'ת (טט) ואני חמה בוח דארכ בא מהרמבי'ס מבואר להרייא דנשיט חייבות בה שהרי בפנים במנין המצאות בכל מצוה שאין חייבות כוחב להדריא ומזכה זו אין הנשים חייבות בה ובמצואה זו לא כתוב כן עיש שם' שחייבות ובמצינו אותיות שבסוף העשין נפל'ו טעות רבות שלטב שיש ששים מצות הנוהגות בזמה'ז ואין שם ס' וכותב דבר'יד נשים פטורות ואין שם אלא ייב ע"ש ולפמ"ש נס דהן ייח' טעות הוא וחסר ג' והאמת כן הוא שחרר בשם מצוה ל"ז בטומאת קרובים בכחנים שאין הנשים חייבות ומזכה פ' מפדוון הבן שאין הנשים חייבות ומזכה רטיו למל' את הבן שאין הנשים חייבות נפל'ן ביארן הרמביים בפנים ובפטו בהציניהם לא נטצאו ע"ש ולפ'ז אדרבא דראי דגמ' הרמביים סיל' בן' (וות' מגהילוס למפל'ו למלי וכי' פטג'ג' וכתנו כן מלענ'ס תנ' פל'ן כאיס' חיונות כתובות ס'ת ועתות טו' מאנו מלענ'ס נס'ל ה'ך פל'ג'ס' במאמר כתוב דקט' פעולות ע"ט).

אָמַע עַל כֵּל אֶחָד מִשְׂרָאֵל לְכַחַזְבָּן לוֹ סִיחָה מִשְׁלוֹ
אַעֲפָ שָׁהָגִינוֹ לֹא אֶבוֹתָיו פִּיתָ שְׁנָאָמָר וְעַתָּה כְּתָבָנוֹ
לִכְמָן אֶת הַשִּׁירָה הַזֹּאת (מְגַדְּלִין כ'ב') : כְּלֹמֶר בְּתַבּוֹ לִכְמָן
תּוֹרָה שִׁישָׁ בָּה שִׁירָה זוֹ לְפִי שָׁאן כּוֹחַבְין אֶת הַתּוֹרָה
פְּרִשְׁׁוֹתָוֹת (לְמִגְסָס פ' י"ז מִס' ג') וְאָא לְוֹמֶר דְּהַמְּצֻזָּה
הָאָרָק עַל הַשִּׁירָה בְּלָבְדָּל אֶלְאָ וְהַזִּיפָּן אָוֹמֶר דְּהַמְּצֻזָּה
הַתּוֹרָה כּוֹלָה עַד נִמְרָה הַשִּׁירָה גּוֹם וְזֹאת הַבְּרָכָה גִּנְלָלָת
בְּכָל הַשִּׁירָה וּנוֹרָאת דְּקָמָמָל דְּלָאֵל הַיְּתִי אָוֹמֶר דְּאֵין
הַמְּצֻזָּה בְּכִתְבָּה רָק עַד הַאוֹיְנוֹ שְׁבָשָׁם נִמְרָה הַטְּצָוָת
וְהַתּוֹכָחוֹת אֶבֶל מְהֹאָזְנוֹ עַד סּוֹפָה אֵין שָׁם רָק דְּבָרִי
נִבְואָה בְּעַתְּרוֹת קְטָמָל דְּצָרְיךָ לְכַחַזְבָּן עַד סּוֹפָה טְמֵשׁ
וְלֹכֶן אָמֶר כִּתְבָּנוֹ לִכְמָן אַזְלִיאָוּ הַשִּׁירָה הַזֹּאת (י'ג') וּסִיחָה
שְׁחָסֶר אֶות אֶחָת פְּסָולָה (כ' יְנִילָנוּ לְפִי קְלָמָכְס' וְלֹעֲנִידָ'
נִכְלָסָה וְסִבְלָה פ' יְנִילָה וְלֹפְעָמִים כְּוֹנָהָה יְקָן עַל סִבְלָה נִנְצָדָה לְמִזְמָכָתָה
קְלָלִי בְּמַחְלָל תְּמָנוֹ לְכָסָה תְּזִוְתָה וְנוֹ וְוַחֲמָה מִסָּה הָתֵּת פְּרִיעָס
סִזְוִיחָה וְנוֹ וְיַלְמָדָה הָתֵּת כְּגָ"ו וְיַטְּכָלָה מִזָּהָב לְכָתָבָה הָתֵּת
קְטוֹחָת וְנוֹ עַד תְּסֵסָה וְנוֹ נִקְוָת הָתֵּת סְפָל כְּחֻווָה הָזָה וְנוֹ וְלֹצָדָה מִסָּה
וְנוֹ, הָתֵּת דְּלִיכָּי בְּאֶלְעָזָר פְּרִזְמָת עַד חַמֵּס וּוְלִי מְקוֹדוֹס תְּחִיכָּה וְלֹלְמָדָה הָזָה
כְּכָ"ז, הָלֵן רְבָנוֹת קְדָמָיו וְסִבְלָיו עַל כֵּל סִתוּוכָה לְקָן מִתְּבֵב עַד
תְּמִתְּמָס כְּמוֹ מְקוֹדָס גְּדָכָי תְּמָוָה לְסִתוּוכָה טְבָ� עַילְתָּה בְּעוֹלָס וְסִירָות
פְּלִקְיָות צִיכָּת כִּיס צִיכָּת פְּהָרָיו וְזָוִיקָן) (וְנִגְדִּילָה ל'ה מְשֻׁמָּעָן לְאַדְיָה
כ' ע' ב').

ב איתם במנחות (ג'). הלוקח ס"ת מן השוק כחוות מזווה מן השוק כתנו מעלה עליון הכהן כאלו קבוע מהר שני ואם הניה אחת עלה עליון כאלו כתנו ופרש"י בחותם מזווה ומזווה עבר אבל אי כתוב ההזהה מזווה יותר או טפי עכ"ל ובתום כתבו אם הניה אותן אותן בסית שלקח מן השוק לא נחשב אור בחותם מזווה שהזוהה אצלם חברו בענירה שהזוהה ספר שאנו מונה ומעלין על זה כאלו כתבו עכ"ל ולטנו בדבריו ר' בותינו ר' נון בלוקח ס"ת יצא ידי מזווה בתיבת ס"ת אלא שככתייה הוה מזווה יתרוא טפי ואם הניה אותן אחת הוה כתבו ממש ולפ"ז ביכולה עצמא יידי חובת מזווה זו בוגנית סית טחירים,

והנה בשאנט אריה כתוב ש愧 על פי ישאה פסולה לכתיבת ספר תורה שהרי מזאות אין זה טעם לפוטרה ממצוות כתיבת ספר תורה שהרי תריבת במזוזה (נשים בעי חוי), הרוי שאפשר להזכיר במצוות שאינה כשרה בעשייתה (ויש לצין כאן שהארוןנים נחלקו אם כשרה לקבוע מזואה; ועיין לעיל מש'כ בשאנו לשותפות שבמודעה שכנסת ישראל כתוב שבין איש ובין אשא יקימיו מצות כתיבת ספר תורה הרוי שחחו [לכהפ"ח].

וכמה אחרונים מרצו (מנחת חינוך וקסת הסופר א-ג ועין שם בבית הלו) דהיינו שאינה בכתייה אינה יכולה לעשות שליח דכל דאיתו לא מצי' עבד שליח לא מצי' משוה ומזהה שאינו שאינה חייבת בכתייה אבל חייבת לקנות ולקבוע ועין לעיל) מזויה. וזה א"ש רק אס עיקר המוצה זו הוא שאנשים אעפ' שהם ולודעתם הטעם שפטורה ממצוה זו כיון שהוא מוציא מצל מקום הם מחוייבים ללימוד כל התורה פוטוריים מהי' מחייבות הם במצוות כתיבת ספר תורה מה שאיתן כן בנשים שפטורות מלימוד המצוות שפטורות מהן פטורות גאים כן ממצוות כתיבת, וכן משמע מלשון החינוך ונוהגות. וכן בזקירים שהם חייבים בתלמוד תורה וכמו כן לכטוב אותה ולא בנקבות וכו'.

[ג] החינוך כתוב שנשים פטורות ממצוות כתיבת ספר תורה. וכן משמעו מלשון הרמב"ס ביד ובספר המצוות שכתוב שהמצוות היא על כל איש ואיש. עיין גליון המהרש"א סימן ערך שדייק כן משלוונו. ובשאגת אריה (סימן לה) תמה מנא לנו לפטור נשים כיון שאין זו מצוות עשה שהזמן גרם. ואפילו לדעת הרاء' שעיקר מצוות כתיבת ספר תורה היא כדי שלימוד בו הרוי נס הנשים מחזיותם ללימוד המצוות הנוהגות בחן (ומטעם זה מברכת אשה ברכת התורה). יש שכתו הטעם (מהר"ם שי"ק בשם אחרים) מՃכתי "ולמדו את בני ישראל" ולא בנות

ויש מהאחרונים שכתבו (ש"ת בית הלוי ח'א סי' מ') ובו יוסוף אומץ לחיד"א כתוב בעזין זה) שהלימוד לנשימים אינו מפאת תורה אלא מפאת הקשר לעשייה (וצ"ע דמה"ת. שמצוות כתיבת ספר תורה אינה מפעים זה שישמש להקשר לעשייה). ואחד מהאחרונים (ש"ת אבני נזר י"ד סי' מ' שבן) הסביר באופן אחר שבכל מצוה יש ארבעה עניינים ללימוד וללמוד לשם וולעשות. וושיסים אינם בכלל החלק הלימוד של המצוה ומה שמחוויבות ללימוד ההינו רק כדי שיוכלו לקיים העשייה וכמו שחייב לעשות סוכחה כדי שישב בה. ואם כן אצל הנשים מתחילה חלק העשייה משעת הלימוד.